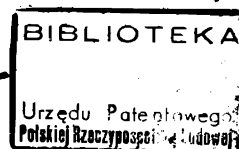


5 listopada 1930 r.

URZĄD PATENTOWY



A63c 9/20



RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIŚ PATENTOWY

Nr 12492.

Kl. ~~77b~~ 15.

77b 9/20

Tadeusz Sabatowski
(Lublin, Polska)
i Ignacy Gruca
(Lublin, Polska).

Wiązanie do nart.

Zgłoszono 26 października 1929 r.
Udzielono 11 września 1930 r.

Wiązanie do nart według wynalazku posiada szczęki umocowane przesuwnie, które mogą być przesuwane przy pomocy śruby o prawym i lewym gwińcie. Wiązanie to przewyższa wszystkie znane wiązania tem, że wskutek rozsuwania szczęk i zaciskania ich na brzegach podeszwy buta, dokonanego przez pokręcenie śruby, może ono być dostosowane do obuwia każdej wielkości w granicach wszelkich rozmiarów obuwia narciarskiego i normalnego będącego w użyciu. Śruba regulująca rozstawienie szczęk umożliwia silne zaciśnięcie szczęk, a tem samem zamocowanie podeszwy bez pomocy rzemienia, który stosuje się do tego wiązania tylko wyjątkowo, dla

uzyskania zupełnej sztywności i pewności zamocowania buta. Takie usztywnienie można uzyskać przez dodanie rzemienia obejmujących napiętek lub obcas buta, przymocowanych do guzików wnitolanych w szczęki.

Istota wynalazku polega na zastosowaniu w wiązaniu do nart śruby o prawym i lewym gwińcie, służącej do przesuwania szczęk oraz na zaopatrzeniu szczęk w odgięte występy, które wrzynają się w podeszwę buta i w ten sposób zwiększają pewność zamocowania narty na bucie.

Rysunek przedstawia przykład wykonania wynalazku. Na rysunku cyfra 1 oznacza lewą szczękę wiązania, cyfra 2 —

prawą szczękę, cyfra 3 — płytę podstawową wiązania, cyfra 4 — śrubę nastawczą wiązania.

Fig. 1 przedstawia wiązanie do nart według wynalazku przytwierdzone śrubami do deski narty w widoku z boku.

Fig. 2 przedstawia lewą szczękę 1 rozwiniętą na płaszczyźnie. Szczęka ta po wykonaniu zagieć według linii przerywanych przybierze kształty pokazane na fig. 5, 6 i 7, przyczem fig. 5 przedstawia widok lewej szczęki 1 z boku, fig. 6 — prawej szczęki 2 z góry, a fig. 7 — jej widok z tyłu. Prawa szczęka jest identyczna z lewą, lecz odwrócona symetrycznie względem osi podłużnej narty.

Fig. 3 przedstawia płytę podstawową 3 wiązania, rozwiniętą na płaszczyźnie. Po wykonaniu zagieć według linii przerywanych przybiera ona kształt przedstawiony na fig. 8.

Fig. 4 i 9 przedstawiają śrubę 4 do rozsuwania względnie zsuwania szczęk. Śruba ta jest w jednej połowie prawoskrętna, a w drugiej połowie lewoskrętna.

Wiązanie do nart składa się zatem z dwu szczęk 1 i 2 (prawej i lewej), płyty podstawowej 3 i śruby z prawym i lewym gwintem 4. Szczęki i płyta wykonane są z miękkiej blachy stalowej grubości np. 2 milimetry, śruba zaś z pręta stalowego np. o średnicy 9 milimetrów, obtoczonego do średnicy $\frac{1}{4}$ cala ang., nagwintowanego w jednej połowie gwintem prawym, w drugiej połowie gwintem lewym i zaopatrzonego we łby do klucza np. posiadające kształt graniastosłupów o przekroju trójkątnym. W środku długości śruby znajdu-

je się kołnierz, stanowiący jednolitą całość ze śrubą. Kołnierz ten służy do utrzymania szczęk w położeniu ustawionem i przeciwdziała przesunięciu bocznemu szczęk wiązania.

Działanie wiązania polega na ściskaniu podeszwy obuwia narciarza, w kierunku poziomym, prostopadłym do podłużnej osi narty, przez odpowiednio wygięte i uzębione szczęki, które się zbliża do siebie przez pokręcanie śruby kluczem, nałożonym na prawy lub lewy łeb śruby. Przez zaciśnięcie szczęk uskutecznia się zamocowanie obuwia, a tem samem i nogi do narty.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Wiązanie do nart, składające się z płyty podstawowej, przymocowanej na stałe do deski narty, oraz dwu szczęk przesuwanych prawej i lewej, znamienne tem, że jest zaopatrzone w śrubę (4) o łbach, umożliwiających jej pokręcanie, posiadającą na jednym końcu gwint prawy, a na drugim lewy, umocowaną pokrętnie w płycie podstawowej, przyczem śruba ta jest wkręcona w odpowiednio nagwintowane otwory w występach szczęk, dzięki czemu szczęki te mogą być zsuwane i rozsuwane przez pokręcanie śruby.

2. Wiązanie do nart według zastrz. 1, znamienne tem, że szczęki jego są uzębione na powierzchniach stykających się ze spodem i bocznymi brzegami podeszwy buta.

Tadeusz Sabatowski.
Ignacy Gruca.

